

fra den betragtning, at der her er tale om udgifter, der er uafhængige af den indsats, der af vedkommende banes ledelse og personale gøres for at frembringe det gunstigst mulige driftsresultat, og som ivoirigt er højest forskellige fra bane til bane, dels ud fra ønskeligheden af, at der gennem en sådan forøget hjælp fra statens side kunne skabes grundlag for en sikring af de pågældende pensionisters interesser, ikke blot så længe deres bane er i drift, men også i tiden efter en eventuel likvidation.

Idet det af kommissionen har været forudsat, at den gældende lovgivning om dækning af vanskeligt stillede privatbaners underskud fremdeles skal komme til anvendelse på den del af banernes underskud, som ikke omfattes af den ordning, der måtte blive truffet med hensyn til pensionsreguleringstillæggene m. v., går kommissionens i lovforslaget optagne indstilling ud på, at staten skal tilbyde at udrede 85 pct. af privatbanernes udgifter til reguleringstillæg og andre konjunkturbestemte tillæg til pensionister på betingelse af, at kommunerne forpligter sig til at udrede de resterende 15 pct., og at aftalen herom mellem staten og kommunerne skal være bindende og uigenkaldelig også for tiden efter banens eventuelle likvidation. Garantiforpligtelsen skal dog begrænses til sådanne udgiftsbeløb af den pågældende art, som ikke kan dækkes af vedkommende banes drift eller af proventuet ved dens likvidation, og i øvrigt være betinget af, at de i betragtning kommende pensionister opfylder visse vilkår.

Den foreslåede ordning medfører nogle ændringer i det grundlag, på hvilket den maksimale størrelse af de midlertidige driftslån, som i henhold til lov nr. 35 af 2. marts 1955 kan tilsiges privatbanerne, beregnes, og lovforslaget indeholder de fornødne bestemmelser herom.

Kommissionen har endvidere givet udtryk for ønskeligheden af, at der sikres de levedygtige privatbaner fortsat moderniseringshjælp. Den i henhold til moderniseringslovene af 1931 og 1948 gennemførte modernisering har været til stor hjælp for banerne og har også samfundsøkonomisk givet gunstige resultater. Det kan i denne forbindelse oplyses, at den i henhold til loven af 1948 iværksatte modernisering af banernes maskinafdelinger, der kostede ca. 36 mill. kr., hvoraf stat og kommuner investerede ca. 28 mill. kr., medens resten kunne udredes af banernes fonds, har medført en årlig besparelse på ca. 7 mill. kr.

Der har i kommissionen været enighed om, at løbende årlige bevillinger er at foretrække frem for store samlede bevillinger med 15—20 års mellemrum, og at der ikke bør stilles et på forhånd fastsat årligt beløb til rådighed for formålet, men at beløbet bør fastsættes efter behov. Størrelsen af sådanne årlige bevillinger vil naturligvis være afhængig dels af behovet for modernisering, dels af de økonomiske forhold i almindelighed på det tidspunkt, bevillingen gives. Det